

Søndag d. 10/12: O, du dejlige grønne træ

Det bankede forsigtigt på døren.

Julie satte sig op i sengen med et sæt. Hendes hår klæbede til nakken, og dynen var fugtig af sved. Turen til grotten dagen før virkede som en drøm. Men hendes krop mindede hende om, at det virkelig var sket. Hendes hænder brændte efter, at hun havde hevet sig hele vejen op af grotten ad den forræderiske muddersliske. Det gjorde ondt at løfte armene.

Hendes far stak forsigtigt hovedet ind.

"Hej, skat. Er du vågen?"

Julie greb ud efter sin mobil. Klokken var næsten ti om formiddagen. Hendes hoved snurrede.

"Du ser skidt ud," sagde Jes bekymret henne fra døren.

Han listede sig hen til sengen og følte på hendes pande.

"Er der noget, du har brug for?" spurgte han.

Et kort øjeblik overvejede Julie at fortælle, hvad der var sket dagen før. Hun bed sig i læben. Hvad havde hun egentlig at fortælle? Andet end det faktum, at hun havde løjet sig syg og havde gjort noget aldeles dumdristigt?

Der var blod i gravemaskinen, tænkte hun. Blod og pels.

Selv inde i hendes hoved lød det latterligt. Hun vendte håndfladerne ned mod dynen for at skjule de røde brændemærker efter rebet.

"Jeg har det fint, far," sagde hun hæst. "Giv mig lige ... ti minutter."

Jes betragtede hende med en blanding af stolthed og sorg i øjnene.

"Bliv i sengen, Julie," sagde han. "Christians venner er her for at hjælpe i dag. Vi har hænder nok."

Julie gled tilbage mod puden. Hun kunne mærke trætheden snurre i både arme og ben. Jes løftede hendes dyne op og rystede den.

"Jeg kommer op med et krus te til dig," sagde han. "Og et par madder. Så kan du spise dem, når du bliver sulten."

Han gik hen mod døråbningen.

"Tak, far," peb Julie.

Han smilede til hende og forsvandt ned ad gangen. Julie stirrede op i loftet og mærkede tårerne trille ned ad tindingerne og ind i håret. Hun kunne ikke lide at blive passet på. Det var meget nemmere, når man var den, der skulle passe på andre.

Hun stirrede igen på sin mobil. Ingen beskeder fra de andre. *Jeg skulle aldrig have taget dem med ned i grotten, tænkte hun slukøret. De må have det forfærdeligt, og det er min skyld. Er de mon sure på mig?*

Hun tænkte igen på blodet. Hvis det virkelig var de samme monstre, som havde været i plantagen den aften, hvor hun klippede pyntegran ... hvorfor var de så gået igen?

Hun åbnede en nyhedsside og skimmede overskrifterne igennem. Hendes pegefinger stoppede med at scrolle, da overskriften: *FÅR FORSVINDER STADIG FRA SØNDRE FREVSINGE* kørte op over skærmen. Hendes hjerte bankede en lille smule hurtigere. Hendes finger svævede tøvende over skærmen. Så trykkede hun på den.

Videoen viste fåreavler Kurt Godtfredsen i stiv blæst ude foran sin fårefold.

"Nu er der for tredje nat i træk forsvundet får fra foldene her omkring Søndre Frevsinge. Hvad tænker du om det?" spurgte journalisten.

"Det er stærkt bekymrende," begyndte Kurt. "Vi har prøvet at råbe kommunen op, men indtil videre er der ikke sket noget."

"Har I nogle idéer til, hvad der er årsagen til problemet?" fortsatte journalisten.

"Ja, nu vil jeg ikke skabe panik i befolkningen. Men vi er nogle, der er sikre på, at vi har en ulv i området."

"En ulv?"

"Ja, eller flere," nikkede Kurt. "Der er fundet hvid pels ude på én af markerne. Strid pels, som fra en ulv. Vi har selvfølgelig meldt det til rette myndighed."

"Og dine får er indtil videre gået fri," sagde journalisten.

Kurt Godtfredsen slog ud med armen mod den store fårefold bag sig, der næsten lå skjult bag en række velvoksne grantræer.

"Ja, vi har indtil videre været forskånede. Men jeg tænker, at det kun er et spørgsmål om tid, hvis der ikke er nogen, der gør noget."

Journalisten nikkede.

"Tak for din tid," sagde han.

Noget pirrede Julies nysgerrighed. Hun spolede lidt tilbage og stirrede på fårefolden og de store grantræer. *Vent lige lidt*, tænkte hun. *Grantræerne ... Ej, det er for dumt. Eller er det?*

Julie satte sig op. Hun havde gemt sig under grantræerne, og monstrene havde ikke rørt hende. Kunne det virkelig være rigtigt, at de ikke kunne lide gran?

"Lokalarkivet," gispede hun, pludselig vågen. "Gamle Klaus' hus!"

Hun huskede stadig, hvordan Klaus havde sat grangrene op overalt på husets mure, så det lignede et kæmpemæssigt, firkantet grantræ. Det virkede fuldkommen skørt. Men så igen ... måske var det slet ikke så skørt. Måske vidste han noget.

Julie sprang ud af sengen. Så hørte hun sin far komme op ad trappen, og hun skyndte sig tilbage under dynen.

"Værsgo," sagde han og satte en tallerken med sandwich og et krus ved siden af sengen.

Duften af kanel bredte sig i værelset. Julie satte sig op og tog et sip af teen. Jes aede hende på hovedet.

"Du skal ikke bekymre dig om plantagen," sagde han. "Det er *mit* arbejde. Og det skal nok blive jul i år, ligesom det er blevet det alle de andre år. Forstår du?"

Julie betragtede ham over toppen af kruset.

"Du er elleve år, Julie," fortsatte han. "Jeg er taknemmelig for al din hjælp, men du er stadig et barn. Og lige nu skal du koncentrere dig om at blive rask. Er det en aftale?"

Hun nikkede.

"Tak, far," sagde hun igen.

Jes klappede hendes knæ. Så listede han ud af værelset igen.

Julie tog endnu et sip af sit krus, greb en sandwich og tog en stor bid. Hun kunne pludselig mærke, hvor sulten hun var. Med munden fuld af mad begyndte hun at trække i tøjlet. Hendes krop skreg af udmattelse, når hun bevægede sig. Men der var kun én måde at finde ud af, om gamle Klaus vidste noget om monstrene.

Gårdspladsen myldrede med mennesker, både kunder og arbejdere. Julie genkendte tre af Christians barndomsvenner. De havde været uadskillelige engang, ligesom Mie, Alex, Henrik og hun var det nu. Og selvom de fleste var flyttet væk fra Søndre Frevsinge,

kom de stadig tilbage til jul, og de meldte sig ofte til at komme og hjælpe i plantagen for at tjene lidt ekstra penge.

Julie holdt øje med Christian, som slæbte juletræer i baggrunden. Han sagde noget til én af de andre, og de grinede begge to. Hun betragtede hans ansigt. Det var sjældent, at hun så ham grine længere. Siden han flyttede til Esbjerg for at læse, havde han ikke været den samme søde og betænksomme storebror, som hun huskede. Og skilsmissen havde kun gjort det værre.

Julie listede sin cykel ud og skyndte sig ud på vejen. Vinden havde lagt sig lidt i løbet af natten, og det var rarere at cykle. Himlen var stålgrå med enkelte blå pletter.

Jo tættere hun kom på klitterne og grotten, jo mere ondt fik hun i maven. Hun var nødt til at tale med nogen, før hun kunne få det godt igen. Nogen, der ville lytte til hende. Nogen, der kunne forklare hende, hvad hun havde set.

Hun drejede om hjørnet og kunne nu se Søndre Frevsinge Lokalarkiv.

Der var sat nye grangrene op omkring hele huset.

Klaus havde lige sat sig ned i sin lænestol, da Frank røg op fra sin hundekurv og stirrede på døren. Klaus rettede sig op med et sæt og så på uret. Klokkeren var kun lidt i elleve om formiddagen, og det var stadig lyst udenfor. Han sukkede lettet. Ingen fare på færde.

Noget puslede ved døren. Så blev der forsigtigt banket på.

Klaus vendte sig væk fra døren, men Frank luntede ud i gangen med et nysgerrigt glimt i øjnene.

"Kom nu ikke for godt i gang," mumlede Klaus. "Der kommer aldrig noget godt ind ad den dør, med mindre det er os."

Der blev banket igen, denne gang lidt højere. Frank udstødte et lille bjæf og logrede med halen. Klaus lod et langstrakt suk sive ud af munden. Så rejste han sig og åbnede døren, stadig med kæden slået for.

Der stod en pige på trappestenen. Hendes lange, lyse hår kunne lige anes under huen og halstørklædet. Hun vred nervøst sine hænder.

"Nå," fnøs Klaus og prøvede at skjule sin overraskelse. "Og hvad vil du så?"

"Jeg ... Hr ... Klaus..." stammede hun.

Klaus tog hende i øjesyn. Hun var ikke gammel nok til at sælge noget. Men hvad lavede hun her så?

"Ud med det, pigebarn," sagde han. "Hvad laver du her? Og hvor er dine forældre?"

"Jeg ... jeg er nødt til at vide..." begyndte hun. "Hvorfor sætter du gran op på murene sådan her?"

"Sådan kan jeg lide det," fnøs Klaus. "Det er ikke noget, du skal blande dig i."

Pigen tog en dyb indånding og tog mod til sig. Hendes øjne mødte hans gennem sprækken i døren. Klaus kneb øjnene sammen. Der var noget i hendes blik. Et frygtsomt skær, som om hun havde set for meget.

"Er det virkelig derfor?" spurgte hun. "Bare fordi du kan lide det?"

Hun holdt hans blik fast. Klaus gjorde sig umage med at se ud, som om det var det mest ligegyldige i verden.

"Har du hørt om de får, der forsvinder?" prøvede hun. "De siger, at det er en ulv."

Før Klaus kunne nå at stoppe sig selv, fnøs han hånligt. Der tændtes en gnist i pigens øjne, og hun gik helt frem til sprækken i døren.

"Jeg vidste det," hviskede hun. "Du ved noget. Du har set noget. Ligesom mig."

Klaus trådte tilbage og forsøgte at undertrykke den knugende fornemmelse i brystet.

"Jeg ved ikke, hvad du taler om," snappede han.

"Vær nu sød," klynkede pigen. "Der er ingen andre, der tror på mig. Der var noget nede i grotten, var der ikke? Noget ... farligt. Jeg hørte det. En nat. I plantagen. Det lød som ... et monster."

"Monstre er noget, man finder i eventyrbøger," sagde Klaus med en trist mine.

"Men det her er rigtigt, er det ikke? Det er den ... eller dem ... der jagter fårene, ikke? Men de kan ikke komme ind til Kurt Godtfredsens får, og det må være på grund af grantræerne."

"Vent," Klaus gik atter frem mod sprækken. "Hvad ved du om grantræerne?"

"De beskyttede mig den aften, jeg var ude i plantagen. Og de beskytter Kurt Godtfredsens får, og dig ... Hvorfor? Kan monstrene ikke lide dem?"

Hun stak hånden ind til ham. Den var lille, og huden var fin og glat som børns hænder er. Inde i håndfladen var der et rødt mærke.

"Vi var nede i grotten..." begyndte hun.

"Vi?? Hvem er 'vi'?" råbte Klaus.

"Mig og ... nogle venner," sagde pigen forsigtigt.

Klaus rystede vantro på hovedet. Hvordan i alverden kunne det lade sig gøre, at en håndfuld børn kravlede ned i grotten? Hvor i alverden var de ansvarlige voksne henne?

"Gå hjem," snerrede han. "Du er ikke gammel nok til det her. Hører du mig? Hold dig inden døren og glem, hvad du har hørt!"

"Der var blod i gravemaskinen!" skreg pigen.

Klaus stoppede op. Med et vrid af hendes lille, smidige hånd skubbede hun kæden af og åbnede døren. Hun blev stående i døråbningen, rystende af kulde og anstrengelse. Tårerne løb ned ad hendes kinder, men hendes blik var viljefast.

"Vi er alle sammen i fare, er vi ikke?" spurgte hun.

Frank snusede til hendes ben. Hans hale logrede. Pigen rakte en dirrende hånd frem og kløede hunden bag øret.

"Du kan hjælpe mig," sagde hun stille. "Du skal hjælpe mig. Der er ingen andre, der tror på mig."

Klaus knugede medaljonen i sin lomme. Var det virkelig skæbnens ironi? At sende ham et lille skravl af en pige netop som verden var ved at falde sammen omkring ham? Eller var det en form for grum spøg? Havde han overhovedet noget valg?

"Godt så," sagde han endelig. "Men ikke nu. Kom igen i morgen, hvis du stadig mener det alvorligt."

Pigens smilede et udmattet smil og nikkede.

"I morgen," gentog hun.

"Ja," sagde Klaus. "I morgen."

Pigen vendte sig rundt og gik ud til vejen, hvor hendes cykel stod. Klaus så efter hende. Hans indre stemme råbte til ham, at han var en idiot. Hvilken forskel skulle en lille pige kunne gøre?

Slap af, tænkte han. I morgen har hun glemt det igen. Børn er så impulsive. Du ser hende ikke igen. Han lukkede døren og stod et øjeblik med hånden på håndtaget. *Egentlig en skam, indrømmede han. Hun var faktisk ret så skarpsindig.*